

РЕШЕНИЕ

№ 684

гр. София, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20211100510876 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 27.05.2021 год., постановено по гр.дело №47818/2017 год. по описа на СРС, ГО, 127 с-в, „Г.ж.“ ЕАД е осъдено да заплати на В. П. Б. по иск с правно основание чл. 242, ал. 1 КЗ /отм./ сумата от **6 500 лв.**, представляваща заплатено от ищцата задължение по договор за кредит за текущо потребление, сключен с „Банка ДСК“ ЕАД на 24.08.2011 год., чието изпълнение е било обезпечено с групов договор за застраховка „Сигурност“ на кредитополучателите, сключен между банката и ответното дружество, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 14.07.2017 год. до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноси по делото в размер на 320 лв., като искът е отхвърлен в останалата му част до пълния предявен размер от 13 000 лв. и ищцата е осъдена да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК направените разноси по делото в размер на 140 лв., а страните са осъдени да заплатят по сметка на СРС сумата от по 125 лв., представляваща 1/2 част от платено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице по приетата съдебно-графическа експертиза.

Срещу решението в частта му, в която е отхвърлен предявения иск, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ищцата В. П. Б.. Жалбоподателката поддържа, че неправилно СРС бил приел, че ищцата като кредитополучател по процесния договор за кредит има право да получи 1/2 част от платената сума, тъй като останалата 1/2 част от сумата е заплатена от нея в лично качество и на собствено основание. Видно било от т. 22 от раздел „Други условия“ на Общите условия

на банката, че вземането на кредитора по отношение на кредитополучателите /ако са повече от един като страна по договора/, съответно техните наследници, е неделимо, съгласно чл. 128 ЗЗД, като то можело да бъде събрано изцяло от всеки един от кредитополучателите и/или наследниците им. Следователно по аргумент от чл. 129 ЗЗД по отношение на процесното задължение била налице солидарност между кредитополучателите и всеки от тях отговарял за цялото задължение. Титулярът по кредита бил застраховал живота и здравето си до размера на цялата сума от 13 000 лв., а не за половината от нея, както бил приел първоинстанционният съд. Безспорно било установено, че процесният договор за кредит бил обезпечен със застраховка върху живота и здравето на титуляра по кредита П.Д.Ф., с включването му към групата на застрахованите лица по групов договор за застраховка „Сигурност“ на кредитополучателите, сключен между „Банка ДСК“ ЕАД и ответното дружество, с покрити рискове смърт или трайна неработоспособност. Според застрахователния договор застрахователната сума в случай на покрит риск била в размер на 13 000 лв. Кредитът бил усвоен чрез разплащателна сметка на титуляра и бил обезпечен със залог върху трудовото възнаграждение и други вземания по трудовото правоотношение на П.Ф., както и върху вземанията по конкретна банкова сметка в „Банка ДСК“ ЕАД. От заключенията на вещите била било установено, че смъртта на кредитополучателя на 03.04.2013 год. представлява покрит риск, както и че към този момент хе била погасена сумата от 10 942.95 лв. и остатъкът от дълга възлизал на 7 409.66 лв. В периода от 17.07.2013 год. до 12.02.2014 год. и на 21.03.2014 год. ищцата била внасяла суми по кредита, а на 30.03.2016 год. окончателно го била погасила. Обстоятелството, че договорът за кредит бил сключен от застрахования и ищцата като кредитополучатели не изключвало отговорността на застрахователя в пълен обем и не го освобождавало до размера на половината от застрахователната сума. Напротив, животът и здравето на кредитополучателя били застраховани до пълния размер на кредита /13 000 лв./, като целта на застраховката била при настъпил покрит риск да погаси задължението на застрахованото лице, чието изпълнение е било обезпечено със сключването на застрахователния договор. Кредиторът по договора за банков кредит и ползващо се лице по договора за застраховка бил изявил воля при настъпване на застрахователното събитие да се удовлетвори чрез получаване на застрахователната сума. Същата представлявала застрахователна закрила на договора срещу опасността от неизпълнение на задължението на кредитополучателя да върне заетата сума. Дори в качеството си на солидарен длъжник ищцата имала интерес от погасяване на целия наследствен дълг към банката, съгласно уговореното в договора за групова застраховка. Доказано било по делото, че ищцата била погасила остатъка от дълга, но не в качеството си на кредитополучател, а в качеството си на наследник на кредитополучателя, защото кредитното задължение към банката било преминало в нейния патримониум по силата на наследственото правоприемство. Правото, установено в чл. 242 КЗ /отм./, принадлежало и на всяко лице, което на законно основание било платило задължението, като съгласно ал. 2 от посочената разпоредба, застрахователят можел да му противопостави всички възражения по договора за застраховка. Разпоредбата на чл. 242, ал.1, изр. 2 КЗ уреждала специален случай на суброгация, като разширявала кръга на лицата, срещу които била допустима

суброгацията и установявала правото на кредитополучателя и на всяко трето лице, платило на законно основание задължението, да встъпи в правата на кредитора срещу застрахователя по сключен договор за застраховка „Живот“ за обезпечаване на задължение. Заплащането на дължа на Филипов от наследника му по закон било на законно основание по смисъла на чл. 242 КЗ /отм./, поради което и ищцата имала правото да претендира от ответника заплатената по договора за кредит сума след настъпил застрахователен риск в пълния ѝ размер. Ето защо моли решението на СРС да бъде отменено в обжалваната му част, а искът – уважен. Претендира и присъдените разноски по делото.

Ответникът по жалбата „Г.ж.“ ЕАД счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено в обжалваната му част. Поддържа, че правилно първоинстанционният съд бил приел, че ищцата е кредитополучател по същия договор заедно с П.Ф., а освен това е и един от наследниците му по закон, като същата се явява трето лице по смисъла на чл. 242, ал. 1, изр. последно КЗ /отм./ и има право на иск срещу застрахователя. Тъй като същата освен наследник по закон на П.Ф., била и кредитополучател по процесния договор за кредит, то същата на самостоятелно основание дължала 1/2 част от кредита, репективно имала правото да получи 1/2 част от платената сума – целия размер на кредита. Останалата 1/2 част от платената главница ищцата дължала в лично качество и на собствено основание като кредитополучател. В процесния договор за кредит не било посочено двамата кредитополучатели да отговарят солидарно за поетото задължение, поради което и всеки от тях отговарял за половината от задължението. Дори и при наличието на солидарна отговорност, то с настъпване на смъртта на единия кредитополучател, другият не се освобождавал автоматично от задължението си за изплащане на целия дълг. Във вътрешните отношения солидарните длъжници можело да отговарят разделно и поравно при липсата на друга уговорка, т.е. ищцата ищцата дължала половината от процесната главница на самостоятелно основание. Ако се възприеме обратното становище, поддържано от жалбоподателката, то последната щяла да се обогати неоснователно, което било недопустимо /чл. 55 – 59 ЗЗД/ и на практика, въпреки че била кредитополучател, ищцата нямало да плати никаква част от дълга, който била поела. На следващо място сочи, че дори да се приемело, че задължението е неделимо и длъжниците по кредита отговарят солидарно, то с настъпването на смъртта на П.Ф. солидарността отпадала поради липсата на втори длъжник. При това положение ако ищцата била заплатила целия дълг, то за нея възниквало правото на вземане за половината, съгласно чл. 127, ал. 1 ЗЗД. Такъв бил и обема на правото на вземане срещу застрахователя на П.Ф.. Застрахователят дължал само тази сума, който дължал П.Ф.. Следвало да се има предвид, че ищцата имала качеството на кредитополучателя по сключения с банката договор. Действително застраховката била сключена за цялата сума на главницата по кредита, тъй като застрахованото лице – наследодател на ищцата дължал цялата сума. Ищцата обаче не можело да получи цялата застрахователна сума, тъй като това щяло да я освободи от личната ѝ отговорност по кредита. Именно в тази смисъл трябвало да се тълкуват и прилагат клаузите на застрахователния договор /чл. 20 ЗЗД/. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е за разглеждане иск с правно основание чл. 242, ал. 1 КЗ /отм./.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната му част, но е неправилно.

Безспорно е във въззивното производство, че на 24.08.2011 год. бил сключен договор за кредит за текущо потребление между „Банка ДСК“ ЕАД, от една страна и П.Д.Ф. и В. П. Б., от друга страна, като кредитополучатели, по силата на който банката им отпуснала кредит в размер на 13 000 лв., който следвало да бъде върнат ведно с уговорената възнаградителна лихва от 10.45 % годишно или 0.03 % на ден, за срок от 84 месеца /7 години/, на месечни вноски, с падеж на първата погасителна вноска 21.09.2011 год. и падеж на последната погасителна вноска 24.08.2018 год., като същия ден посочената сума била преведена по банковата сметка на П.Д.Ф..

На 12.04.2010 год. между ответното дружество и „ГЗ.“ ЕАД, от една страна, като застрахователи и „Банка ДСК“ ЕАД, като застраховащ, бил сключен групов договор за застраховка "Сигурност" на кредитополучателите по големи кредити на банката, застрахователен пакет „Живот“, по силата на който били застраховани живота, здравето, телесната цялост и трудовата заетост на застрахованите лица, кредитополучатели при застраховащия, включени в групата на застрахованите лица. Включването в застрахователен пакет "Живот" завършвало, когато кредитополучателят представи пред застраховащия попълнен и подписан от двамата сертификат за включване на застрахования в групата, попълнени и подписани от кредитополучателя въпросник-декларация и предложение за включване в групата, и Общи условия към застраховката. Според чл. 7, ал. 2 от договора, общата месечна застрахователна премия се заплащала от застрахованото лице.

По силата на горепосочения договор и даденото писмено съгласие /виж чл. 293, ал. 3 ТЗ/ кредитополучателят П.Д.Ф. бил застрахован срещу рисковете смърт или пълна трайна неработоспособност в резултат на застрахователно събитие в срока на индивидуалното застрахователно покритие, а именно от 00.00 ч. на 25.08.2011 год. до изтичане на първоначалния срок на кредита, като същият заплатил и дължимата застрахователна премия.

П.Д.Ф. е починал на 03.04.2013 год. и е оставил за свои наследници по закон съпругата си В. П. Б. /ищцата по делото/ и дъщеря си Н.П.Ф..

На 21.10.2013 год. банката уведомила ответника за настъпването на застрахователно събитие с кредитополучателя по голям кредит – П.Д.Ф., като поискала да й бъде изплатено

застрахователно обезщетение в размер на 10 847.46 лв. С писмо от 12.11.2013 год. ответникът оспорил съществуването на валиден застрахователен договор и заявил, че всички заплатени по договора застрахователни премии ще бъдат възстановени по банковата сметка на П.Д.Ф.. Събраните премии били върнати на 19.11.2013 год.

Не се спори между страните също така, а и от съвкупната преценка на писмените доказателства по делото – удостоверение на банката от 30.03.2016 год. /на л. 11 от първоинстанционното дело/ и заключението на вещото лице по допусната и изслушана съдебно-счетоводна експертиза, което след преценка по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, се установява, че ищцата е изплатила окончателно кредита – в периода след 17.07.2013 год. кредитът бил обслужван от ищцата, а на 30.03.2016 год. същият бил окончателно погасен от нея. Към момента на смъртта на кредитополучателя П.Д.Ф. дължимият остатък по кредита е в размер не по-малък от 13 000 лв.

Въззивният съд приема, че страни по сключената групова застраховка „Живот“ са „Банка ДСК“ ЕАД и ответното дружество, който има за предмет живота, здравето и телесната цялост на трети лица, в частност кредитополучателите по процесния договор за кредит, които са солидарни длъжници, съобразно клаузата на чл. 22 от раздел VIII „Други уговорки“ от Общите условия на банката за предоставяне на кредитите за текущо потребление. Регламентацията на този договор, към момента на сключването му, се съдържа в разпоредбата на чл. 233, ал. 1 КЗ /отм./, като по него банката има правното положение на застраховател. Именно тя има застрахователен интерес да застрахова живота, здравето и телесната неприкосновеност на кредитополучателите си, защото при увреждане, при смърт или намаляване на работоспособността, те в качеството си на длъжници на банката, няма да могат да издължат погасителните си вноски. Макар да не сключва непосредствено договора за застраховка „Живот“ със застрахователното дружество, кредитополучателят има статута на застрахован, защото договорът няма сила без неговото знание и съгласие, доколкото предмет на договора е неговият собствен живот и рискът е свързан с неговата смърт или трайна загуба на трудоспособност.

Особеното при този вид договор, което обуславя и неговата специфика, е че при реализиране на риска, не кредитополучателят, а банката има право да получи част от застрахователната сума до размера на непогасените и дължими вноски за съответния период от време. Участието на кредитополучателя е свързано с риска. Независимо, че не е страна по застрахователния договор, в смисъл, че не е направил волеизявление, нито е трето ползващо се лице по смисъла на чл. 22 ЗЗД, той не е лишен напълно от права. Както вече бе посочено, без неговото писмено съгласие договорът за застраховка върху чужд живот не може да се сключи – чл. 233, ал. 1, изр. 2 КЗ /отм./. Освен това, той има и право да се противопостави на договора през неговото времетраене и ако изрази писмено възражения пред застрахователя, договорът се прекратява – чл. 233, ал. 2 КЗ /отм./. Застрахователните премии са за негова сметка, макар паричните суми да се превеждат от банката.

Настъпването на застрахователното събитие, което води до покрит риск по застрахователния договор има двойко значение – от една страна в полза на застраховащия

/ползващото лице/ възниква притезателно право да поиска заплащането на застрахователната сума /упражняването на това право е предоставено на волята на ползващото се лице/, а от друга страна – погасява задължението на застрахованото лице-кредитополучателя, чието изпълнение е било обезпечено със сключването на застрахователния договор. Кредиторът по договора за банков кредит и ползващо се лице по договора за застраховка е изявил воля при настъпване на застрахователното събитие да се удовлетвори чрез получаване на застрахователната сума. Същата няма обезщетителен характер, доколкото не покрива причинени на застрахования вреди, а обезпечава изпълнението на договорното задължение на кредитополучателя, т.е., представлява застрахователна закрила на кредитора /дал кредита/ срещу опасността от неизпълнение на задължението на кредитополучателя да върне заетата сума.

В този смисъл ако е настъпил уговореният застрахователен риск и въпреки това кредитополучателят е погасил задълженията по договора за кредит, пред него са открити следните възможности за съдебна защита, а именно: 1/ да претендира от банката връщане /реституция/ на недължимо платените суми, ако те се дублират с направени застрахователни плащания; 2/ на основание чл. 242, ал. 1, изр. 1 КЗ /отм./, като суброгирал се в правата на банката, защото е имал интерес от погасяване на задълженията по договора за кредит, да поиска заплащане на застрахователната сума направо от застрахователя и 3/ да поиска застрахователно обезщетение в размер, надвишаващ вземането, в обезпечение на което е сключен застрахователния договор /т.е. разликата между застрахователната сума и остатък от кредита към датата на застрахователното събитие – това е т.нар. остатъчно право/.

В разглеждания случай ищцата твърди, че нейният съпруг П.Д.Ф. има качеството на застрахован по групов договор за застраховка „Сигурност“, застрахователен пакет „Живот“, поради това, че застраховката е на кредитополучател за обезпечаване на задължения по договор за кредит, за което същият бил дал съгласието си, и има суброгаторно право по чл. 242, ал. 1 КЗ /отм./, тъй като е настъпил покрит риск – смърт на П.Д.Ф., чийто наследник по закон се явява и е заплатила на банката месечни погасителни вноски по кредита след настъпването на горепосочения покрит според нея застрахователен риск в общ размер на 13 000 лв. /т.е. ищцата счита, че в качеството си на наследник по закон на починалия кредитополучател и на солидарен длъжник е кредитор по отношение на недължимо платени погасителни вноски по кредита след датата на настъпване на застрахователното събитие, които подлежат на връщане/.

Основният спорен между страните въпрос е свързан с размера на дължимата застрахователна сума при настъпване на покрит риск по отношение на единия от кредитополучателите по процесния договор за кредит – 1/2 част от остатък по кредита, включващ главницата и натрупаната лихва, или целият остатък по кредита /заплатен от ищцата/.

Договорът за застраховка, сключена в полза на кредитор – чл. 199а КЗ /отм./, е договор в интерес, както на кредитора, чието вземане се обезпечава, защото при увреждане, смърт или намаляване на работоспособността кредитополучателите няма да могат да издължат

месечните си погасителни вноски /анюитетни вноски/, така и в полза на длъжника /застрахования/, чието неимууществено благо се застрахова и чието задължение към кредитора се намалява с получената от последния застрахователна сума. При реализиране на риска застрахователят отговаря пред кредитора до размера на непогасената част от задължението, за обезпечение на което е сключен застрахователния договор, заедно с лихвите и разноските към датата на настъпване на застрахователното събитие /това правило е диспозитивно и страните могат да уговорят друго/.

При осъществяването по реда на чл. 20 ЗЗД тълкуване на клаузите на процесния договор за групов застраховка „Сигурност“ на кредитополучателите на „Банка ДСК“ ЕАД по големи кредити, застрахователен пакет „Живот“, въззивният съд приема, като съобразява посочената по-горе цел на договора за застраховка, сключена в полза на кредитор, обичаите в практиката и добросъвестността, че действителната воля на страните по него /която всъщност е и ясно изразена в клаузите на чл. 6, виж чл. 1.1 от сертификат №40000000021701/ е била застрахователната сума за всяко застраховано лице по всеки негов кредит да се съизмерва с остатъка от задълженията по кредита, за обезпечението на които е сключен договорът, включващи главницата и натрупаната лихва към момента на смъртта на застрахования. В този смисъл не може да бъде възприета тезата на ответника, че доколкото в разглеждания случай кредитополучателите по процесния договор за кредит са солидарно отговорни, то при настъпване на покрит риск само по отношение на единия от тях, който единствен има качеството на застрахован, се дължи пропорционалната част от застрахователната сума, определена от броя на съдължниците, респ. от припадащия им се съобразно вътрешните им отношения дял от остатъчната сума по кредита съгласно чл. 127, ал. 1 ЗЗД, тъй като подобна уговорка липсва. Такъв начин на определяне на застрахователната сума /освен ако не е бил договорен, тъй като съответства на интереса на банката/ не може да бъде изведен безусловно и от уредените в ЗЗД правила за пасивната солидарност – кредиторът притежава различно материално право и право на иск срещу всеки солидарен длъжник и предявяването на иск срещу един солидарен длъжник не засяга правата на кредитора спрямо останалите съдължници – чл. 122, ал. 2 ЗЗД; размерът на задълженията на солидарните длъжници в отношенията им с кредитора не зависи от вътрешните им отношения, тъй като самата солидарност е обезпечение за кредитора и всички нейни правила следва да се тълкуват и в негов интерес; смъртта на един от солидарните длъжници прекратява солидарността и разделя задължението между наследниците пропорционално на техните части в наследствената маса, но не погасява задължението на другия солидарен длъжник за цялата престация. А и настъпилото сливане на качествата наследник на първия солидарен длъжник и втори солидарен длъжник по процесния договор за кредит прекратява солидарността и съответно изключва възможността за възникване на регресно право по чл. 127, ал. 2 ЗЗД. Отделно от това следва да се отбележи, че в частност застрахователят може да направи на ищцата /както поначало и на банката/ всички възражения, произтичащи от застрахователния договор, макар тя да не страна по него – чл. 242, ал. 2 КЗ /отм./ – например възражение, че договорът е бил прекратен по време на настъпване на застрахователното събитие, че рискът не е покрит,

възражение за изтекла давност, но не може да противопоставя възражения, основани на вътрешните отношения между солидарните длъжници, както и такива за разделяне на дълга.

Следователно и доколкото по делото е несъмнено настъпването на покрит застрахователен риск – смърт на кредитополучателя П.Д.Ф., както и че за периода след настъпване на застрахователното събитие – 03.04.2013 год. до 30.03.2016 год. ищцата е заплатила на банката месечни вноски по процесния договор за кредит в общ размер на 13 00 лв. /в качеството си на наследник на починалия кредитополучател и солидарен длъжник/, то въззивният съд счита, че същата се е суброгирала в правата на банката, поради което се легитимира като кредитор на вземане за заплащането от ответника на застрахователна сума в горепосочения размер. В този смисъл релевираната претенция по чл. 242, ал. 1 ГПК се явява изцяло основателна, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Ето защо решението на СРС следва да бъде отменено в частта му, в която предявеният иск е отхвърлен за разликата над 6 500 лв. до пълния предявен размер от 13 000 лв. /т.е. за сумата от 6 500 лв./, която претенция подлежи на уважаване. Първоинстанционното решение трябва да бъде отменено и в частта му, в която ищцата е осъдена да заплати на ответника разноски за първоинстанционното производство в размер на 140 лв., а по сметка на СРС – сумата от 125 лв., представляваща 1/2 част от платено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице по приетата съдебно-графическа експертиза.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателката /ищцата/ неприсъдената част от разноските в първоинстанционното производство за държавна такса и за възнаграждение за вещо лице в размер на 320 лв., както и направените разноски във въззивното производство за държавна такса в размер на 130 лв.

На основание чл. 77 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС сумата от 125 лв., представляваща останалата 1/2 част от платено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице по приетата в първоинстанционното производство съдебно-графическа експертиза.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 27.05.2021 год., постановено по гр.дело №47818/2017 год. по описа на СРС, ГО, 127 с-в, в частта му, в която е отхвърлен предявения от В. П. Б. срещу „Г.ж.“ ЕАД иск с правно основание чл. 242, ал. 1 КЗ /отм./ за разликата над 6 500 лв. до размера от 13 000 лв. /т.е. за сумата от 6 500 лв./, както и в частта му, в която ищцата В. П.

Б. е осъдена да заплати на „Г.ж.“ ЕАД разноски за първоинстанционното производство в размер на 140 лв., а по сметка на СРС – сумата от 125 лв., представляваща 1/2 част от платено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице по приетата съдебно-графическа експертиза, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Г.ж.“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Цариградско шосе“ №****, да заплати на В. П. Б. с ЕГН *****, с адрес: гр.Плевен, ул.“****”, по иск с правно основание чл. 242, ал. 1 КЗ /отм./ разликата над 6 500 лв. до размера от 13 000 лв. /т.е. сумата от 6 500 лв., представляваща застрахователна сума по сключен между „Банка ДСК“ ЕАД и ответника групов договор за застраховка "Сигурност" на кредитополучателите по големи кредити на банката, застрахователен пакет „Живот“, във връзка с настъпило застрахователно събитие – смърт на П.Д.Ф. – кредитополучател по договор за кредит за текущо потребление от 24.08.2011 год., равняваща се на заплатените от ищцата месечни погасителни вноски по периода от датата на настъпване на застрахователното събитие – 03.04.2013 год. до 30.03.2016 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 14.07.2017 год. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Г.ж.“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Цариградско шосе“ №****, да заплати на В. П. Б. с ЕГН *****, с адрес: гр.Плевен, ул.“****”, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски в първоинстанционното производство за държавна такса и за възнаграждение за вещо лице в размер на 320 лв., както и направените разноски във въззивното производство за държавна такса в размер на 130 лв.

ОСЪЖДА „Г.ж.“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Цариградско шосе“ №****, да заплати по сметка на СГС на основание чл. 77 ГПК сумата от 125 лв., представляваща останалата 1/2 част от платено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице по приетата в първоинстанционното производство съдебно-графическа експертиза.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____